

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

D I R E C T O R : C I R U E C O N O M U

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Înalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	40 lei
6 luni	20 „
3 luni	10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

S U M A R

AVOCAȚII, de d-l S. Scriban.

JURISPRUDENȚA:

Curtea de casație, secția I: *Damitru C. Teodorescu cu Hera Dan;*Idem, secția II: *George Nicolae Soare, recurs criminal;*
Tribunalul comercial Ilfov: *Iosif M. Cohen cu Iosif Th. Cohlerl, cu o Notă;*Tribunalul județului Covurlui secția II: *Paraschiv Mihăilescu zis Dragoș dat judecăței pentru ultraj.*

A V O C A Ț I I

Dispozițiunea art. 93 din actuala Lege a judecătorilor de ocoale e un simptom că avocații au putut da ocaziune unor preocupări de ordin superior. Și curios că o atare dispozițiune se găsește într-o lege menită, în cel mai înalt grad, să apere interesele păturii țărănești, singura pătură nedreptățită. Această preocupare explică de ce legiuitorul din 1896, prin art. 28 din vechea Lege a judecătorilor de pace, a oprit pe avocați sau apărători de a pleda dinaintea judecătorilor comunale.

Ultimele evenimente, profunda mișcare țărănească, care a îndrumat întreaga noastră activitate juridică spre alt orizont, a contribuit și ea ca avocații să fie văzuți sub o lumină puțin favorabilă, deși se știe că funcțiunea creează organul, că boalele au creat pe medici și procesele pe avocați, nu avocații procesele. Și oricine își dă seamă, fără a vorbi *pro domo* — căci nu aceasta e în gândul nostru — știe sau cel puțin simte că avocatul e un element aproape indispensabil unei bune justiții, căci, în primul rând, avocatul e acel care frământă materialul juridic spre a-l da gata magistraților.

Pentru o bună cultură juridică, avocatul e necesar și nu e judecător care să nu vadă neajunsul mare ce îl întâmpină, când părțile se prezintă

singure și nu știu cum să se apere, ce dovezi au și cum să le administreze, căci magistratul n'are timp ca să poată descoperi și cerceta toate mijloacele de apărare ale părților. De asemenea, chiar pentru educațiunea magistratului, e absolut necesar avocatul. Și totuși s'a făcut abuz, s'au deschis prea largi și ușor porțile baroului, căci o simplă licență e suficientă, fără nici o practică, ca să poți deveni imediat avocat.

Aceasta însă e rău, căci precum un medic, care n'a făcut clinică, va face experiență pe socoteala bolnavilor, tot așa și tinerii licențiați sau doctori în drept vor dobândi experiență, nedrept plătită de impriținați.

S'au luat măsuri pentru recrutarea unor judecători apti, dar nu s'a făcut nimic pentru ca acei cari intră în barou să fie la înălțimea chierării lor.

De aici decurg mari și grave neajunsuri.

În primul rând avem o pleoră de avocați cari, din cauza concurenței, nu pot ține sus prestigiul baroului. Până să poți reuși și face cunoscut, îți trebuie muncă și mai ales timp. Ce va face până atunci tânărul avocat? Cine o să aibă încredere în el? Și cum o să se facă cunoscut? În fața acestor întrebări tânărul avocat se găsește dezarmat și recurge poate la mijloace... ne juridice.

În al doilea rând, însăși ușurința de a deveni avocat tentează. Ceeace e mai rău însă e că avocatura a început să fie considerată ca ceva tranzitoriu, ca un expedient de care te poți scuti imediat ce ai în perspectivă o situațiune mai bună. Și totuși acesta n'ar trebui să se întâmple, căci cine îmbrățișază cariera de avocat trebuie să știe că tot devotamentul, toată abnegațiunea, trebuie puse în serviciul acestei delicate și grele funcțiuni sociale, că odată intrat în barou trebuie lepădat gândul de ceva provizoriu.

Noi considerăm avocatura ca o funcțiune socială, precum e și medicina. Această premiză

odată pusă, putem înțelege că nu se mai poate iolera actuala stare de lucruri. Deja întrunirea avocaților din București e un simptom îngrijitor, și dacă ținem socoteală de ce s'a vorbit acolo, trebuie să găsim cu toții că ne aflăm într'o situațiune periculoasă, că se impune luarea unor măsuri cari să oprească accesul în barou tuturor celor nepregătiți și cari îl compromit.

Exemplul cel mai bun ni-l dă Austria, unde corpul de avocați e compus din elementele cele mai de valoare, tocmai din cauză că acolo pentru a fi avocat nu e suficient a avea o diplomă.

În vârtejul evoluțiunii noastre, aproape oricine putea deveni avocat sau magistrat. Am făcut un pas înainte și am cerut o diplomă. Azi toți magistrații au studii universitare, ceea ce nu e cazul pentru barou. Apoi s'a făcut o nouă îndrumare cu magistrații stagiari, menită să se întindă și la tribunale.

Față cu o atare stare de lucruri, oricine are curajul de a-și spune cuvântul trebuie să simtă că Legea corpului de avocați trebuie modificată, căci libertatea accesului în barou a scoborit nivelul avocaturii. Și socotim că acum e momentul ca, prin un tot armonios, să se puie în concordanță Legea de organizare a magistraturii cu reforma Legii corpului de avocați.

Dorohoi, 2 Ianuarie 1909.

Ștefan Scriban

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 19 Noembrie 1908

Președenția d-lui CH. PHEREKYDE, prim-președinte

Dumitru C. Teodorescu cu Hera Dan

Posesor de bună credință.—Dacă se cere titlul translativ de proprietate, pentru a fi posesor de bună credință—Eroare de drept și eroare de fapt.—(Art. 485 și 486 din Codul civil).

Titlu translativ de proprietate nu se cere ca o condițiune deosebită fără de care posesorul nu poate fi considerat de bună credință, ci numai ca un element, sau mai bine ca o dovadă a bunei sale credințe, de oarece legea îl declară de bună credință când posedă ca proprietar în baza unui titlu de proprietate ale cărui viciuri nu-i sunt cunoscute.

Că de aci rezultă că dacă posesorul are cuvenite temeinicii și învederate pentru a crede în existența unui titlu, judecătorii de fond pot să-l considere de bună credință, dacă se conving de sinceritatea credinței lui, fie că credința în existența titlului provine dintr'o eroare de fapt, fie că provine dintr'o eroare de drept, căci legea nu face nici o distincțiune, destul numai, bine înțeles, ca în acest din urmă caz să fie vorba de o lege relativă la interese private, iar nu la un interes social și de ordine publică.

Deciziunea 429/908. — Respins recursul făcut de Dumitru Const. Teodorescu, contra sentinței Tribunalului Muscel No. 593/907, dată în proces cu Hera Dan.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat M. Oprescu, în desvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l avocat I. Hera, în combateri;

Deliberând,

Asupra mijlocului de casare; invocat:

«Violarea art. 485, combinat cu art. 486 din Codul civil.

«Posesorul nu poate fi considerat de bună credință decât dacă posedă în virtutea unui titlu translativ de proprietate a cărui viciuri nu sunt cunoscute. Actul de vânzare invocat de Hera Dan, cu punere de deget, emanat dela autoarea mea de la 1882, nu poate fi considerat ca titlu, căci titlul este act care, dacă emană dela adevăratul proprietar, transmitea proprietatea; ori actul de vânzare dela 1882 cu punere de deget, chiar dacă era emanat dela adevăratul proprietar, nu transmitea proprietatea. Expresiunile «viciuri ce-mi erau cunoscute» din art. 486 din Codul civil, prin urmare nu pot fi viciuri de formă, ci numai viciuri de fond.

«Viciuri de formă, precum în speță actul cu punere de deget, este egal cu lipsa de titlu, și fără titlu, nu se poate posesie de bună credință; astfel titlu inexistent, sau titlu putativ, nu poate conduce la dobândirea fructelor (vezi în acest sens Laurent: Comentarul art. 550 din Codul civil francez și D. Alexandresco: Comentarul art. 486 din Codul civil și părerile sale categorice în acest sens).

«Chestiunea dacă posesorul este de bună credință nu este o chestiune de fapt, lăsată la aprecierea judecătorului de fond, căci prin modul de interpretare al tribunalului s'a șters din Codul civil art. 486, sau s'a dat un greșit înțeles sensului juridic al cuvintelor «titlu translativ de proprietate» din articolul 486 din Codul civil, ceea ce constituie chestiuni de fond».

Având în vedere sentința cu No. 593/907 a tribunalului Muscel, supusă recursului, din care se constată că recurentul de azi, Dumitru Constantin Teodorescu, întentând acțiune în contra intimatului Hera Dan pentru restituirea veniturilor unui hectar și un sfert pământ, câștigat prin hotărîrea definitivă, instanțele de fond au respins acțiunea ca nefondată;

Considerând că din dispozițiunile art. 485 și 486 din Codul civil rezultă că titlul translativ de proprietate nu se cere ca o condițiune deosebită fără de care posesorul nu poate fi considerat de bună credință, ci numai ca un element sau mai bine ca o dovadă a bunei sale credințe, de oarece legea îl declară de bună credință când posedă ca proprietar în baza unui titlu de proprietate a cărui viciuri nu-i sunt cunoscute;

Considerând că de aci rezultă că dacă posesorul are cuvenite temeinicii și învederate pentru a crede în existența unui titlu, judecătorii de fond pot să-l considere de bună credință, dacă se conving de sinceritatea credinței lui, fie că credința în existența titlului provine dintr'o eroare de fapt, fie că provine dintr'o eroare de drept, căci legea nu face nici o distincțiune, destul numai, bine înțeles, ca în acest din urmă caz să fie vorba de o lege relativă la interese private, iar nu la un interes social și de ordine publică;

Considerând că, în speță, instanțele de fond întemeindu-se pe o serie de împrejurări și fapte anume arătate în cartea de judecată a judeului ocolului Argeș, ale cărui motive de fapte și de drept tribunalul le adoptă în totul prin sentința atacată, stabilesc că intimatul

Hera Dan, în baza actului prin punere de deget din 1882, emanat dela autoarea recurentului, a stăpânit până la data intentării acțiunii în revendicare, ca proprietar și cu bună credință, ca un bun al său pământ ale cărui fructe se reclamă prin acțiunea de față;

Considerând că o asemenea constatare de fapt scapă de controlul Inaltei Curți;

Considerând că, astfel fiind, mijlocul de casare invocat este neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 20 Octombrie 1908

Președinția d-lui N. MANDREA, președinte

George Nicolae Soare, recurs criminal

Curtea cu jurați — Censul juraților. — Jurat care a lăsat venitul averii dotale soției drept pensie alimentară în timpul divorțului. — Dacă el are dreptul a figura ca jurat cu acel cens. — Martori. — Ascultarea lor. (Art. 258 și 342 din Proc. penală).

1. Deși o persoană, care se găsea în proces de divorț cu soția sa, a lăsat soției venitul averii sale dotale drept pensie alimentară, totuș această modalitate de plată a pensiunii alimentare nu ridică soțului titlul de uzufructuar, al acelei averi, pe care îl are dela lege, astfel că, în virtutea censului unei asemenea averi dotale, soțul poate figura ca jurat, pe cât timp procesul de divorț era pendinte.

2. Cu ocazia ascultării martorilor apărării și acuzării nu e nevoie să se repete din nou la martorii apărării că și ei au fost ascultați în deosebi și verbal, când se constată că aceasta s'a arătat la început pentru toți martorii.

Deciziunea 2532/908. — Respins recursul făcut de Gheorghe Nicolae Soare, contra deciziunii No. 5/908 a Curții cu jurați din județul Teleorman.

Curtea,

Ascultând pe d-nii I. Th. Florescu și P. Borș, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l procuror P. Sadoveanu în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Violarea art. 258 și 259 din Proc. penală. Juratul Florea D. Lețu din Roșiorii-de-Vede, care a compus comisiunea celor 12 jurați ce m'au judecat, nu îndeplinea condițiunile legale spre a putea fi jurat.

«În susținerea acestui motiv depun, odată cu aceasta, certificatul Administrațiunii financiare a județului Teleorman No. 9190/908, relativ la sus zisul d. jurat. Astfel că comisiunea juraților a fost legalmente compusă numai din 11 jurați și prin urmare decizia juraților e nulă și urmează să fie casată, neîntrunind numărul juraților cerut de art. 289 din Procedura penală».

Având în vedere deciziunea supusă recursului.

Considerând că deși se constată că juratul Florea D.

Lețu, care a figurat în comisiunea de judecată a recurentului, a lăsat soției sale, cu care se găsea în proces de divorț, pentru pensie alimentară, venitul averii dotale, totuș această modalitate de plată a pensiunii alimentare nu ridică soțului titlul de uzufructuar, al acelei averi, pe care îl are dela lege;

Că prin urmare, în ziua de 20 Iunie 1908, când juratul Lețu a luat parte în comisiunea de judecată, procesul de divorț fiind pendinte încă la Tribunal, numitul jurat avea censul cerut de art. 258 din Procedura penală. Că, de aceea, motivul de casare e neîntemeiat.

Asupra motivului II de casare:

«Violarea art. 342 din Codul instrucției criminale. Din însuș procesul-verbal de audiență din 20 Iunie 1908 se constată nesocotirea acelei regule substanțiale preserisă de precitatul text de lege, în virtutea căruia martorii caută să fie audiați în instanță în deosebi și verbal.

«Or, în speță, martorii propuși de mine n'au fost ascultați după această normă; căci iată ce statuează zisul act judecătoresc: «după aceasta s'au introdus și audiat martorii Cristea Păun, Petre Cârjalu și Gh. Cristescu, propuși de acuzat». Ca atare verdictul și deciziunea atacată cu recursul nostru sunt viciate, pentru care motiv le cer anularea».

Considerând că acest motiv de casare e neexact în fapt, căci din procesul-verbal de ședință se constată că martorii au fost introduși în ședință unul câte unul și s'au ascultat în deosebi și verbal;

Că nu era nevoie să se repete din nou la martorii propuși de acuzat că ei au fost ascultați în deosebi, căci s'a arătat aceasta pentru toți martorii, și ai acuzării și ai apărării;

Că, de aceea, și acest motiv de casare e nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV

Audiența dela 20 Octombrie 1908

Președinția d-lui M. A. BALȘ, președinte

Iosef M. Cohen cu Iosef Th. Kohlert

Sentiința No. 1086

Convențiuni. — Cauză ilicită. — Convențiune nulă. — Ordine publică. — Aplicarea principiului de ordine publică și la ordinea economică. — Convențiuni comerciale. — Scopul unui comerț. — Acte contrare bunei ordine. — Libera concurență a comerțului.

Cartel. — Scopul cartelului. — Când el e contrariu ordinii publice? — (Art. 948, 966 și 968 din Codul civil).

1. Conform art. 948, 966 și 968 din Codul civil, în materie de convențiune, fiind esențial ca ea să aibă o cauză licită spre a fi valabilă, urmează de aci că într'o convențiune intervenită între părți trebuie a se examina și dacă este sau nu contrarie ordinii publice. În cazul când o asemenea convențiune ar cuprinde o cauză ilicită, ea urmează prin consecință a fi declarată ca nulă după cererea uneia din părțile contractante, chiar și dacă ea va fi fost executată câtva timp.

2. Ordinea publică este interesată ori de câte ori în mod necesar predomină interesul social asupra celui individual.

Această regulă e aplicabilă și în ordinea economică, deși poate varia după împrejurările mediului

în care are a se examina un fapt juridic, fără să existe în această privință o regulă scrisă în lege.

3. Scopul comerțului fiind a pune la îndemâna consumatorilor produsele de cari au nevoie, ceace primează trebuie să fie interesul general al consumatorilor spre a avea produsul ce i se oferă cât mai bun și mai în raport cu mijloacele lui de trai, acest interes fiind însă contrabalansat cu acela al producătorului, de a putea fabrica în așa condițiuni încât, deducând costul fabricațiunii și cheltuielile generale, să-și poată îndeplini nevoile.

Însă, pe lângă aceste două interese, mai este și acela al intermediarului, care ia produsul dela fabricant și-l pune la dispozițiunea cumpărătorului.

Așa fiind, orice împiedicare de natură a atinge în mod simțitor interesele uneei din aceste trei categorii, sau orice act tinzând a favoriza exclusiv unul din ele în detrimentul celorlalte, sunt contrare buneii ordine.

4. Deși e admis ca principiu general că libera concurență e o regulă indispensabilă mersului regulat al comerțului, dacă însă producătorii se înțeleg între dânșii numai spre a regula producțiunea lor și a o pune în concordanță cu trebuințele consumatorilor, o asemenea unire nu ar constitui o vătămare adusă ordinii publice.

Dacă însă scopul coalițiunii producătorilor e o acaparare și tendința lor de a monopoliza produsul, o asemenea coalițiune, deși nu este pedepsită prin vreun text penal de lege, conține totuș o cauză ilicită de natură a intra în cadrul celor contrarii ordinii publice.

5. Interesul consumațiunii poate fi lezat în această privință, deși consumatorii s'ar putea aproviziona din alte părți, atunci când prin taxe vamale ridicate și uneori prohibitive se face iluzorie această aprovizionare din altă parte prin protecțiunea ce însăși legea acordă producătorilor din țară.

6. Regulele de mai sus sunt aplicabile nu numai produselor indispensabile, cum ar fi pâinea, zahărul sau hârtia, ci în genere ori cărui produs.

7. Nu se poate trage un argument în contra acestor principii din faptul că în România există cartele între cele mai multe ramuri de producători, cum nici din dispozițiunile legii dela 12 Aprilie 1908, al cărei scop, după cum rezultă din expunerea ei de motive și debaterile la cari a dat loc, nu a fost să împiedice o producțiune mai întinsă și o viitoare acaparare a petrolului, ci din contră împiedicarea eventuală a speculațiunii lor.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de Iosef M. Cohen cu petiția înregistrată la No. 3613 din 12 Februarie 1908, în potriua lui Iosef Th. Kohlert, prin care cere ca acesta din urmă să fie obligat a-i plăti 10.000 lei ca daune, din cauza neexecutării convențiunii cu data

de 5 Iunie 1904, potrivit clauzei finale din acest contract;

Având în vedere susținerile și opunerile părților și actele din dosar, din cari se constată cele ce urmează: La 5 Iunie 1904 intervine între intimatul Iosef Th. Kohlert și M. Efraim, fabricanți de nasturi de sedef, o convențiune prin care ambii se înțelegeau, pe timp de cinci ani, asupra modului de desfacere al produsului lor, stipulându-se prin articolul final că dacă una din părți nu va respecta convențiunea, sau se va abate dela vre una din stipulațiunile menționate mai sus, va fi obligată a plăti 10.000 lei daune părții celeilalte; prin scrisoarea cu data de 28/10 Iulie 1905 intimatul Kohlert comunică reclamantului Iosef M. Cohen că menține față cu d-sa convențiunea încheiată cu M. Efraim la 5 Iunie 1904. Ulterior, Kohlert, nerespectând condițiunile contractului, este chemat în judecată de Cohen prin acțiunea de față;

Având în vedere că prin art. 3 din convențiune se stabilea că ambii fabricanți vor fabrica aceleași articole și nici unul nu va avea dreptul a creea articole noi, singur pe seama sa, ci numai cu știrea și consimțământul celuilalt;

Art. 4 arată că prețurile și condițiunile vor fi în totdeauna egale, fără a se putea face nimănui vrec concesiune în orice mod;

După art. 5, în cazul când s'ar ivi o nouă concurență, părțile se obligau a lucra de comun acord și în interes comun contra ei, adică sau să ridice prețurile, sau să se unească cu acea concurență;

Având în vedere că intimatul cere ca acțiunea să fie respinsă, pentru motivul că contractul pe care se bazează reclamantul este nul, fiind contrar ordinii publice, pentru că conține clauze contra libertății economice;

Considerând că printre condițiunile esențiale prevăzute de art. 948 din Codul civil pentru validitatea convențiunilor, este și cauza licită; că, conform art. 966 și 968 din Codul civil, obligațiunea fondată pe o cauză ilicită nu poate avea nici un efect, și că cauza este ilicită când este prohibită de legi, când este contrară bunelor moravuri și ordinii publice;

Că, în consecință, urmează a se examina dacă convențiunea intervenită între părți este sau nu contrară ordinii publice, după cum susține părțile; în acest caz convențiunea poate fi declarată nulă, după cererea acestuia și chiar dacă ar fi executat o câtva timp;

Considerând că, dacă este dificil în general ca să se formuleze o definițiune, este și mai greu să se definească într'un mod precis, clar și limitativ, ce este ordinea publică, fiind vorba despre o serie de fapte cari adeseori aparțin mai mult domeniului sentimentului decât domeniului rațiunii;

Baza acestui principiu este predominarea necesară a interesului social asupra interesului individual, și fie că s'ar adopta definițiunea lui Portalis, că prin ordinea publică se înțelege tot ceace în lege interesează mai mult pe societate decât pe particular (vezi: Locré, vol. I, pag. 483. No. 29), fie că s'ar admite altă definițiune, este neapărat necesar ca regula art. 5 din Codul civil să fie sancționată;

Considerând că în orice domeniu al vieții sociale regula trebuie să aibă aplicare, deci și în domeniul economic;

Că în acest domeniu nu este vorba de legi scrise, ci numai de principii și reguli ce s'au degajat de economiști din observațiunea faptelor; că aceste principii pot diferi fie în expresiunea lor, din cauza personalității aceluia care le formulează, fie în chiar existența lor din cauza variațiunii împrejurărilor mediului;

Totuși din legile scrise, privitoare la regulamentarea unor părți din viața economică, se pot deduce până ia un punct oarecare câteva norme în această privință;

Considerând că scopul comerțului fiind ca să puie la îndemâna consumatorilor produsele de cari au ne-

voie și pe cari, din cauza specializării ocupațiilor sau a naturii solului, nu și le pot procura singuri, este banal și inutil a arăta că fără consumatori comerțul nu ar avea rațiune de a fi ;

În consecință, ceea ce primează trebuie să fie interesul consumatorului care este că să aibă produsul cât mai bun și mai în raport cu mijloacele lui de trai ; acest interes este însă contrabalansat de interesul producătorului, de a putea fabrica obiectul în așa condițiuni încât, deducându-se costul fabricațiunii și cheltuelile generale, să-și poată îndeplini nevoile ;

Mai este în joc și interesul transmițătorului, care ia produsul dela fabricant și-l dă consumatorului ;

Considerând că dacă trebuie să se aibă în vedere în prima linie interesul consumatorului, nu se poate face cu totul abstracțiune de interesele celorlalte două categorii ; căci, pentru ca consumatorul să poată avea produsul în condițiuni potrivite, este necesar ca producătorul și transmițătorul să nu întâmpine piedici în exercitarea meseriei lor ;

În caz contrar ei nu ar mai putea fabrica și transmite produsul, și tot consumatorul ar fi păgubit. Armonia între ei rezultă din sentimentul solidarității necesare care îi unește ;

Considerând că, în consecință, orice împiedicări de natură a atinge într'un mod simțitor interesele uneia din aceste categorii, sau orice act tinzând a favoriza într'un mod exclusiv una din ele în detrimentul celorlalte, sunt contrarii bunei ordine economice ;

Considerând, pe de altă parte, că, pentru ca consumatorul să poată obține produsul în condițiuni avantajoase, și pentru ca dânsul să poată profita de perfecționările ce se pot produce, este necesar ca producțiunea să fie liberă ; fiecare având posibilitatea de a obține un câștig, caută a atrage atențiunea consumatorului asupra produsului său, provocând *printr'aceasta* o asemenea dorință și la ceilalți producători și punându-se, astfel, la dispoziția consumatorului produse mai variate și mai perfecționate ;

Este admis în general că principiul liberei concurențe este o regulă indispensabilă mersului regulat al comerțului ; (vezi Guyot et Raffalovich : Dictionnaire du Commerce, de l'industrie et de la Banque, V^o *Concurrence*) ;

Prin urmare, stânjenirea concurenței este o piedică adusă libertății comerțului. Rămâne a se vedea în ce limite o asemenea piedică poate fi privită ca contrară ordinii publice ;

Considerând că se poate întâmpla ca producătorii, din cauza concurenței ilimitate, să fie puși în pozițiune ca să nu poată produce decât cu pagubă, să producă, din cauza activității mașinelor, mai mult decât cere nevoia din acel moment, a publicului consumator. Măsurile ce s'ar lua în acest caz, spre a se împiedica o asemenea stare de lucruri, nu ar putea fi socotite ca în potriva ordinii publice : căci ordinea economică nu cere ca producătorii să fie sacrificați în folosul consumatorilor, un asemenea sacrificiu ne aducând acestora din urmă decât un folos momentan ;

Dacă, dar, producătorii s'ar înțelege între dânșii, pentru a regula producțiunea lor și a o pune în concordanță cu trebuințele consumatorilor, o asemenea unire nu ar constitui o vătămare adusă ordinii economice (vezi Conrad, Lexis și ceilalți, Handwörterbuch der Staatswissenschaften V, V^o *Kartelle*, pag. 42) ;

Considerând însă că dacă producătorii se unesc în scopul de a realiza un câștig însemnat, și în acest scop se înțeleg a nu produce decât în aceste condițiuni, a nu vinde decât cu anumite prețuri, este cert că o asemenea înțelegere ar fi dăunătoare consumatorilor ; și interesele acelor cari vor numai să trăiască trebuie să prezinte mai multă importanță decât interesele acelor cari voiesc să câștige în dauna lor. Scopul urmărit trebuie dar cercetat în primul rând ;

Considerând, deci, că atunci când se va stabili că a

intervenit o înțelegere între producători, prin care au hotărât ca să împiedice fabricarea de articole similare de către alții, au fixat un tip de fabricațiune care nu se poate schimba și prețuri sub cari nu se vor putea vinde produsele, această înțelegere va trebui socotită fără șovăire ca dăunătoare ordinii publice ;

Că asemenea înțelegeri erau socotite în antichitate ca crime ; că și acum în legislațiunea franceză, art. 419 din Codul penal francez, le dă calificațiunea de delict, aplicând principiile enumerate mai sus ;

Lipsa unui asemenea text în legislațiunea penală română nu însemnează că acest principiu nu se aplică (vezi adnotația d-lui Gr. Maniu la sentința acestui tribunal din 30 Maiu 1894 : *Dreptul* No. 75/94) ;

Considerând că doctrina franceză, în general, consideră aceste asociațiuni de producători ca ilicite (vezi Aubry & Rau, ed. V, t. IV, par. 345, pag. 554, Bard & Fourcade : Des personnes, t. I, No. 269, pag. 181 ; Fuzier Herrman, art. 6, No. 19 și urm. *Pandectes Françaises*, V^o : *Agiotage*, No. 101 și urm.). Că, în potriva acestei păreri, se susține că în timpurile actuale, față cu înmulțirea și rapiditatea mijloacelor de transport și internaționalizarea relațiunilor comerciale, o coalițiune a producătorilor nu ar putea produce efecte dăunătoare consumatorilor, cari imediat s'ar putea aproviziona din altă regiune sustrasă influenței producătorilor coalizați ;

Considerând că în teorie abstractă această susținere poate fi exactă până la un oarecare punct ; însă nu trebuie pierdut din vedere că această poartă de scăpare a consumatorilor poate fi închisă cu înlesnire ; în adevăr, chiar neținându-se socoteală că se poate întâmpla ca defectuoziitatea și încetineala mijloacelor de transport să constituie o dificultate foarte mare în această privință, dar taxe vamale ridicate, și câte odată prohibitive, vor putea anihila în mare parte efectele teoriei prin protecțiunea ce o vor acorda producătorilor coalizați ;

Prin urmare, o coalițiune poate și în timpurile actuale constitui o primejdie pentru consumatori ;

Având în vedere că odată stabilit că o coalițiune de producători cu tendințe de acaparare și mobilizare este contrară ordinii publice, urmează a se vedea dacă convențiunea supusă debaterilor tribunalului este de natură a intra în cadrul celor expuse mai sus ;

Având în vedere că, după cum s'a arătat, părțile s'au înțeles ca să fabrice aceleaș articole, fără ca să poată fabrica articole noi decât de comun acord ; prețurile și condițiunile vor fi în totdeauna egale, fără a se putea face nimănui nici o concesiune ; în caz de ivire de concurență părțile se obligau a lucra de comun acord în contra lor, chiar și prin scădere de prețuri ;

Având în vedere că din interogatoriul luat reclamantului se constată că în totalitate erau în țară 3 sau 4 fabricanți de nasturi de sidex în momentul încheierii contractului ;

Considerând că părțile înțelegându-se ca să limiteze producțiunea nu în privința cantității, ci în privința calității, stabilind prețuri și pe de altă parte angajându-se a scădea aceste prețuri, în scop de a împiedica exercitarea acestei industrii de către alții, au călcat într'un mod vădit principiile libertății comerțului și respectării interesului consumatorilor ;

Aceștia din urmă sunt adeseori obligați să sufere din cauza foloaselor nenumărate, acordate în scopuri patriotice producătorilor, fiind siliți câte odată să plătească marfă de calitate inferioară cu prețuri ridicate. Nu se poate admite ca interesele lor să fie cu totul lăsate la discrețiunea dorinței de câștig a producătorilor, și, deci, coalițiunile acestora urmează a fi considerate ca contrare ordinii publice și anulate ca atare ;

Considerând că reclamantul, în afară de obiecțiunile la cari s'a răspuns mai sus, mai susține că nu ar fi loc a se aplica în speță principiile enunțate, pentru că

nu ar fi vorba, în cazul de față, despre un obiect de prima necesitate, ci despre un articol fără importanță;

Având în vedere că este exact că nasturii de sîdef constituie un articol de modă, deci de o importanță secundară, și că, chiar dacă consumatorii ar întîmpina piedici în procurarea lor, răul nu ar fi mare, căci s'ar putea găsi cu înlesnire un mijloc de a-i înlocui cu altceva;

Considerând însă că aplicabilitatea sau neaplicabilitatea principiilor mai sus enunțate nu pot varia după natura obiectului produs; este adevărat că sindicarea producătorilor are consecințe mai grave și este mai dăunătoare bunei ordine, atunci când ar fi vorba despre limitarea producției și fixarea prețurilor unor obiecte de prima necesitate, cum ar fi de pildă zahărul, pâinea sau hîrtia; dar nocivitatea coalițiunii nu se măsoară după gravitatea loviturii adusă interesului social, ci este bazată pe faptul călcării principiilor solidarității economice și sociale;

Având în vedere că reclamantul a mai obiectat că nu s'ar putea susține că în România o fixare a cantității produselor și a prețurilor poate fi privită ca contrară ordinii publice, pentru că mai în toate ramurile producătorii sunt cartelați, și pentru că prin' o lege s'a fixat prețurile petrolului și cantitatea ce se poate fabrica; deci, susține, aceste principii fiind consacrate de lege nu pot fi socotite ca contrarii ordinii publice;

Având în vedere în ceea ce privește prima obiecțiune: faptul că s'ar fi găsit mai mulți producători cari și-au manifestat voința ca să exploateze pe consumatori nu poate da vreo tîrie unor convențiuni dăunătoare ordinii publice, și că acele convențiuni ar urma să fie considerate ca nule, dacă aceasta s'ar cere de cel în drept;

Considerând în ceea ce privește argumentul tras din legea dela 12 Aprilie 1908, că scopul legii arătat în expunerea de motive a Ministrului de finanțe și în discuțiunile ce s'au urmat în Camera deputaților, în ședința dela 4 Aprilie 1908, nu a fost ca să împiedice o producțiune mai întinsă a petrolului sau o coborîre a prețurilor, ci ca să împiedice o viitoare acaparare a producțiunii petrolului de către anumite persoane, și că fixarea prețului petrolului, s'a decis pentru a împiedica o eventuală speculațiune din partea producătorilor;

Având în vedere că în asemenea condițiuni pe această teză nu se poate susține că în România asemenea condițiuni nu sunt contrarii ordinii publice;

Având în vedere că reclamantul mai susține că convențiunea intervenită între părți nu a provocat o urcare de prețuri, și deci nu a fost în practică contrară ordinii publice;

Considerând că acest argument, chiar dacă ar fi exact, nu este de natură a infirma cele susținute. Faptul că efectul dăunător nu a fost produs, nu înseamnă că el nu poate fi produs; este suficient în acest caz (nefiind în speță vorba despre un fapt penal) ca convențiunea să întrunească caracterele actului declarat de lege ca fără tîrie (vezi Pandectes Françaises: *Agiotage* No. 209);

Având în vedere că în consecința convențiunea intervenită între părți urmînd a fi considerată ca fără ființă, reclamantul nu poate pe baza ei să ceară obligarea părîtului la plata sumei de 10000 lei, ce prevede acest contract, căci nulitatea contractului are drept consecință și anularea acestei clauze (vezi Pandectes: *Agiotage* No. 18).

Văzînd și dispozițiunile art. 140 din Proc. civilă;

Pentru aceste motive, Tribunalul respinge acțiunea.

(55) M. Balș; V. Antonescu

Grefier (s) G. Jonescu.

Notă. — Iată una din frumoasele hotărîri cu cari ne-a obișnuit Tribunalul comercial din Ifov. Ea atinge una din chestiunile cele mai însemnate de ordine publică și de interes social, care agită

nu numai lumea noastră juridică, dar și lumea politică sau economică din toate țările industriale.

După stabilirea criteriului ordinii publice, care a preocupat spiritele cele mai subtile, tribunalul examinează chestiunea din punctul de vedere juridic și așează regula necontestabilă că un cartel de producători, când nu are în vedere numai coalizarea intereselor lor economice, ci depășind acest ideal, jignește și interesele acelora «cari vor numai să trăiască», după energica, dar realista, expresiune a acestei hotărîri nu mai este o înofensivă coalițiune de interese materiale, ci o asociațiune ilicită, antisocială, a cărei pact nu poate fi ocrotit și sancționat de justiție.

În această privință e indiferent, cum prea bine zice tribunalul, dacă articolul de consumațiune e indispensabil, cum ar fi pâinea, carnea, sau numai util ca în speță; căci o întregă clasă de meseriași consumatori și prin repercusiune întregul public, ar suferi de scumpirea acestui material.

Tribunalul examinează dacă în speță concurența din afară nu ar putea paraliza efectele rele a unei atari coalițiuni, dacă să poate invoca argumentul specios, tras din recenta lege asupra petrolului dela 12 Aprilie 1908, și argumentarea e atât de îngrijită și de strînsă în această hotărîre, încît cu greu ne-ar veni a mai adăoga ceva la argumentarea ei. Ea face cinste jurisprudenței noastre care a mai avut o singură dată a examina această interesantă chestiune, și redactorului ei d-l M. Balș distinsul președinte al acelei secțiuni (vezi sentința Tribunalului Comercial Ifov No. 976 din 30 Maiu 1894, în *Curierul Judiciar* No. 36 din 1894, pag. 286; consultați și Gr. V. Maniu, «Dr. com.», III, pag. 315, nota 4).

(N. R.)

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, S. II

Audiența dela 7 Noembrie 1908

Președenția d-lui C. BOTEZ, președinte

Anastase J. Atanasiu cu Paraschiv Mihăilescu zis Dragoș,
pentru ultraj

Ultraj — Elementele delictului. — Lovirea și insulta delicentului de către funcționarul ultragiat.

Dacă această împrejurare poate apăra de pedeapsă pe delicent. (Art 182 și 6) din Codul penal)

Se face culpabil de delictul de ultraj acela care prin cuvinte injurioase atinge onoarea unui funcționar administrativ sau judecătoresc în lucrarea, sau cu ocaziunea exercițiului funcțiunii lor; iar faptul că delicentul ar fi fost insultat și lovit de acel funcționar nu-i ridică răspundibilitatea delicentului, și nici nu-l poate apăra de penalitatea faptului săvârșit, aceasta constituind cel

mult o circumstanță atenuantă după împrejurările în cari s'a petrecut faptul.

Tribunalul, în majoritate,

Având în vedere ordonanța d-lui jude de instrucție, cabinetul II, de pe lângă acest tribunal, No. 61 din 30 Noemvrie 1907, prin care declară caz de urmărire contra lui Paraschiv Mihăilescu, zis Dragoș, lucrător din docurile din Galați, pentru faptul de ultrajadus comisarului A. Atanasiu din Galați, delict prevăzut și pedepsit de art. 182 din Codul penal;

Având în vedere că din întreaga instrucțiune orală și scrisă, formată în cauză se constată următoarele: inculpatul P. Mihăilescu, zis și Dragoș, fiind lucrător în docurile din Galați în nenumerate rânduri făcea investigații între ceilalți lucrători angajați la încărcarea chereștelor din docuri, indemnându-i să intrerupă lucrul oridecâteori voia dânsul și erijându-se mai mult fără voința lucrătorilor, prin mijloace de intimidare, în conducătorul lor. Faptul că numitul inculpat constituia un element turburător în docuri, rezultă din plângerea colectivă adresată primului-procuror local de exportatorii și reprezentanții tuturor caselor de export de chereștele din docuri, din 2 Noemvrie 1907, constatator ca întemeiată prin procesul-verbal sub No. 1508 din 31 Octomvrie 1907, întocmit de căpitanul portului Galați, înaintea căruia inculpatul aflându-se a declarat că dacă va fi trimis comisiei I, pentru cercetarea cazului, va înceta lucrarea la 3 vapoare cari așteptau în docuri încărcatul chereștelor;

Acest fapt însă constituind o amenințare și provocare la desordine din parte-i, inculpatul este înaintat comisarului s. I, A. Atanasiu;

În fața acestuia, inculpatul continuă cu purtarea sa îndrăznească și necuviincioasă, adresând comisarului cu-vântul «măgar» și imputându-i că a luat 20 lei dela jidani ca să-l închiză;

Acest fapt se constată pe deplin din depozițiile martoriilor Gh. Moise, sub-comisar, și Chiriac Gheorghe ascultați sub jurământ de tribunal;

Având în vedere că arătările acestor martori cu toate că sunt în serviciul poliției, trebuiesc crezute, date fiind antecedentele bine stabilite ale inculpatului care nu se poate plânge că a fost trimis la comisar pentru anchetarea faptului de instigație, pentru că împrejurările în cari a săvârșit la 31 Octomvrie asemenea fapte erau destul de grave ca să îndreptățescă o asemenea măsură în înlesnirea bunei ordine ce trebuia să domnească în docuri și pentru liniștea și siguranța comerțului în general. În adevăr, din depoziția martorului Constantin Constantinescu, ascultat de tribunal în ședința dela 21 Februarie 1908, se constată că mijloacele întrebunțate de inculpat spre a se impune celorlalți lucrători ca conducători al lor, și în această calitate a-i face să se supună dispozițiilor lui caprițioase pentru intreruperea lucrului, erau în totul nepermise, de oarece inculpatul nu căuta prin înțelegere pașnică să convingă pe lucrători, dar cele mai deseori prin ațâțări, amenințări și chiar prin insulte cum s'a întâmplat chiar în ziua de 31 Octomvrie 1907, când burând puțin de ploaie, cu acte de violență i-a îndepărtat dela încărcatul chereștelor contra voinței lor;

Având în vedere că toate aceste împrejurări denotă în inculpat o fire violentă și anarhică și dovedește până la evidență că numitul, adevărat element de scandal și turburări în docuri, obișnuiește să înfrângă libertatea de acțiune a celorlalți lucrători și a se pune mai presus de legi și regulamente;

Având în vedere că dacă constituie un act blamabil fapta unor exportatori neomenoși de a exploata uneori pe lucrători, supunându-i pe prețuri poate derizorii la o muncă peste puterile lor, tot așa de blamabil este și procedarea aceloră din lucrători cari fără nici un motiv întemeiat caută să arunce rătăcirea în spiritul lu-

crătorilor și să o facă să se abată fără voia lor dela respectul învoielor lor și al autorității;

Având în vedere însă că martorul Foti Lăzărescu susține că comisarul Atanasiu ar fi înjurat și bătut pe inculpat; că o asemenea faptă, dacă în adevăr a fost săvârșită, nu îndrănuia pe inculpat a ultragia de comisar, ci îi dădea dreptul de a se plânge autorităților superioare sau parchetului, așa că nu-i ridică responsabilitatea și nici nu-l poate apăra de penalitatea faptului săvârșit, constituind cel mult în împrejurările în cari s'au petrecut faptele o circumstanță atenuantă în modul cel mai larg care urmează a se ține în seama inculpatului pentru a i se atenua pedeapsa ce o merită, atât pentru corecțiunea lui cât și în interesul societății; că, dar, cată a se face în potriua inculpatului aplicația art. 182, combinat cu art. 60, ultim. aliniat din Codul penal, cari, celite de d-l președinte în ședința publică, au cuprinderea următoare:

Art. 182.—«Cel ce prin cuvinte sau scrieri înjurătoare va atinge onoarea unui sau mai multor funcționari administrativi sau judecătorești, sau upui jurat în lucrarea sau cu ocaziunea exercițiului funcțiunii lor, se va pedepsi cu închisoarea dela cincisprezece zile până la șase luni».

Art. 60, ultim. aliniat, din Codul penal.—«Dacă legea pronunță pedeapsa închisorii sau aceea a amenzii, și dacă tribunalele corecționale vor constata circumstanțe atenuante, ele sunt autorizate, chiar în caz de recidivă, a reduce pedeapsa închisorii până la minimum de 15 zile și chiar mai jos, precum asemenea și pedeapsa amenzii până la minimum de lei 26 și chiar mai jos;

«Tribunalele pot să substituie în asemenea caz închisorii amenda, fără însă a o coborî mai jos de simplă poliție»;

Pentru aceste motive, redactate de d-l președinte, condamnă, etc.

(ss) Corneliu Botez, Ion Ianculescu

p. Grefier (s) M. G. Alexandrescu

Osebită părere

Subsemnatul difer de părerea majorității, în ce privește faptul de ultraj imputat lui Paraschiv Mihăilescu, zis Dragoș, pentru următoarele considerente:

Având în vedere rechizitorul introductiv No. 10465/907, al d-lui prim-procuror de pe lângă acest tribunal, prin care cere d-lui jude-instructor al cab. II să procedeze la instrucțiunea inculpatului, conform art. 237 și 182 din Codul penal; ordonanța d-lui jude-instructor al cab. II, dată la 15 Noemvrie 1907, rechizitorul definitiv No. 11187/907 din 23 Noemvrie 1907 și ordonanța definitivă No. 61 din 30 Noemvrie, prin care se declară că e caz de urmărire contra lui Paraschiv Mihăilescu, zis Dragoș, pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 182 din Codul penal;

Având în vedere actele dela dosar, procesele verbale, dresate de căpitania portului și de d-l comisar al circ. I, depă lângă Prefectura poliției Galați, susținerea părților și depunerile martorilor audiați în mai multe rânduri în ședința publică;

Având în vedere că din toate acestea în fapt se constată următoarele:

Inculpatul Paraschiv Mihăilescu, zis și Dragoș, fiind mai inteligent căpătase un oarecare ascendent asupra lucrătorilor și nu arare ori cu ocazia discuțiilor ce interveneau între patroni și lucrători el se prevala și căuta să determine și pe lucrătorii săi să se prevaleze de actual de învoială ce intervenise între patron și lucrători;

Aceasta nu convenea însă exportatorilor patroni: Rosenbluth Satinover și Balimberg Pascal, reprezentanți ai caselor de export de chereștele cari ne având motive temeinice, nu aveau curagiul de a concedia pe Dragoș, temându-se de represalii din partea celorlalți

lucrători, de încetarea lucrului; astfel se explică pentru l-au ținut atâta timp în serviciul lor:

În ziua de 31 Octombrie 1907, pe la ora 3 și jum. p. m., pe când inculpatul era ocupat ca și alți lucrători din docuri a început să plouă; atunci el a spus tovarășilor de muncă: «actul de învoială ne dă voie să întrerupem lucrul», căci, după art. 3, «dacă în zilele de ploaie lucrarea se va opri după un ceas lucrat, muncitorii vor primi plata pentru acea jumătate de zi întreruptă integral, fie dimineața sau după amiază, cu obligația însă că muncitorii vor sta la dispoziție pentru a reîncepe lucrul îndată ce va fi posibil; lucrând însă numai până maximum o oră și oprindu-se lucrarea din cauza ploaiei concediind muncitorii ei nu vor avea nici o pretenție»; (Vezi actul de învoială. Sindicatul lucrătorilor din portul Galați, S-a Cherestelelor, 1907, art. 3);

Patronii cari se simțeau foarte jigniți de faptul că unul din lucrători e mai aprig în apărarea drepturilor sale și ale tovarășilor săi de muncă, s'au grăbit să reclame la parchet, la poliție, d-lui comisar circ. I, la căpitania portului, alegând că Dragoș face instigații, că e barbar, om de nimic, că-i ruinează, și altele;

D-l căpitan al portului, care a trimis pe Paraschiv Mihăilescu, zis Dragoș, cu o adresă către comisarul circ. I pentru a ancheta cazul, mărturisește d-lui jude de instrucție (a fost chemat ca informator la instrucție), că la întrebarea ce a pus lui Dragoș «pentru ce face instigație printre lucrători», acesta foarte cuviincios a răspuns că fiind ploaie nu a putut lucra, contractul de altfel dându-le dreptul de a întrerupe lucrul pe timp de ploaie. Cum însă Dragoș și-a permis a spune că dacă el va fi trimis comisiei, a doua zi 1 Noemvrie, lucrătorii vor înceta lucrul la încărcarea a trei vapoare ce se aflau în docuri, *această îndrăzneală ne mai auzită* — consistând în exprimarea unei intime convingeri bazată pe spiritul de solidaritate ce e rațional și drept să existe între tovarășii de nevoi, atunci când unul din ei e lovit pe nedrept — *a și fost socotită ca o amenințare, ca o provocare la dezordine* de către d-l căpitan al portului, iar inculpatul de azi între două santinele a fost trimis d-lui comisar al circ. I;

Aci, în loc să se facă cercetări nepărtinitoare, în sensul instigațiunii, să se ceară informațiuni dela diferiți lucrători (martori) ca să dea relațiuni cum s'au petrecut faptele, Dragoș e introdus în cabinetul d-lui comisar și luat la bătae, după cum spune martorul Foti Lăzărescu, care, deși agent al poliției, revine asupra primelor depoziții și cu toate riscurile ce comportă pentru el, sergent polițienesc, o asemenea atitudine hotărâtă, declară în fața tribunalului: «am jurat pe Sfânta cruce, acum spun adevărul, trebuie să-l spun. Nu Dragoș a ultragiât pe d-l comisar Atanasiu, din contră, acesta l-a înjurat și l-a bătut».

Având în vedere că așa fiind faptele, arătările martorului Gheorghe Moise, sub comisar, *care pretinde că se afla față când inculpatul a ultragiât pe comisar*, pot fi puse la îndoială, cu atât mai mult cuvânt cu cât sergentul polițienesc Chiriac Gheorghe, pe lângă că revine asupra arătărilor îngreunătoare pentru inculpat, formulate cu ocazia dresării procesului-verbal de ultraj, mai spune: «eram postat jos în poarta secției, am fost chemat sus ca să-l duc pe inculpat la arestul poliției, acolo sus era inculpatul, d-l comisar și sergentul major Danciu»;

Având în vedere că dacă este adevărat că în timpurile noastre se uită de mulți că libertatea pentru a se desvolta în mod rațional, sănătos, are nevoie de *autoritate*, nu este mai puțin adevărat că autoritățile, mai ales cele polițienești, nepăstrând totdeauna măsura, făcând acte arbitrare, slabesc încrederea ce toți trebuie să avem în organele Statului;

Având în vedere că atunci când unui om i se răpește în mod samavolnic — ca în speță — libertatea, el în durerea sa sufletească e cu puțință să aibă o atitu-

dine bănuitoare, să creadă că acel ce procedează în mod brutal față de dânsul face aceasta fie din exces de zel, fie din cauza vreunui interes de ordin material;

Având în vedere că intervenția agenților polițienești dacă se face în mod părtinitor, când sunt în joc interese contrarii între patroni și lucrători, înăsprește relațiunile între aceste două clase sociale, stânjenind bunul mers al afacerilor comerciale;

Având în vedere că aceasta e mai ales adevărat atunci când această intervenție se face în dauna celor slabi, celor năpăstuiți de soartă, celor mai ne în stare d'a lupta cu cei bogați și puternici; că tocmai atunci în deosebi se cere o mare prudență din partea autorităților, de oarece știut este că o surdă luptă de clase se petrece mai ales în ateliere, uzine, magazine unde capitalistul și producătorul se văd, se observă, vin zilnic în atingere, unde nimic nu se interpune care să poată micșora responsabilitatea unuia și resentimentul celuilalt; că un remediu la această stare de lucruri este stabilirea unui contract colectiv de muncă precis și în formă comercială, a cărui observare să fie asigurată prin puternice asociațiuni patronale și uvriere;

Având în vedere că inculpatul Dragoș s'a expus oarecum urei patronilor, mai ales fiindcă a pus bază pe actul de învoială care pentru el, cum fără înconjur o spune, «este ca o constituție»;

Având în vedere procederea autorității polițienești, precum și depozițiunile martorilor, interpretate și explicate unele prin altele, din cari se poate vedea că culpabilitatea lui Dragoș nu se poate stabili pe deplin;

Considerând că inculpatul de azi a fost în așa fel provocat de autoritățile sus spuse, încât el în durerea sa legitimă a proferat cuvinte cari deși nu se adresau comisarului, după cum afirmă unii din martori, au dat puțință acestuia să verbalizeze;

Având în vedere că din toate cele arătate reiese că de oarece Paraschiv Mihăilescu, zis Dragoș, nu a putut fi dat judecării pentru instigație, s'a făcut totul pentru ca el să poată fi dat judecării pentru ultragiu și că acest ultragiu nu se stabilește în mod neîndoios.

Pentru aceste motive juridice, sociale și de fapt sunt de părere că inculpatul Paraschiv Mihăilescu, zis Dragoș, cată să fie apărat de orice penalitate.

Judecător-supleant (s) G. Angelescu.

INFORMAȚIUNI

A apărut:

În editura Socec & Co.: *Ediția III-a revăzută și adăugită LEGEA ASUPRA TAXELOR DE TIMBRU ȘI INREGISTRARE*, promulgată la 24 Februarie 1900, pusă în lucrare la 1 Martie 1900, cu modificările introduse prin legile din: 31 Martie 1901, din 14 Martie 1903, din 1 Mai 1904, din 2 Iunie 1905, din 15 Iunie 1905, din 26 Februarie 1906, din 1 Iunie 1906 și din 10 Martie 1907, în concordanță cu noua lege a judecătorilor de Ocoale, adnotată și comentată de d-l Corneliu Botez, Președinte la Secția II-a a Tribunalului Covurlui.

Acest comentar, cel mai complet, asupra taxelor de timbru și înregistrare cuprinde: *Desbaterile parlamentare, toate circulările și ordinele Ministerelor de finanțe și justiție, comparațiuni cu legile vechi, bogate observațiuni asupra textelor legii, jurisprudența la zi cu adnotațiuni, rezolvirea cestiunilor controversate, etc.*

La sfârșitul comentariului, legea cuprinde un *index alfabetic complet* de taxele și scutirile prevăzute de legea timbrului și *celelalte legi în vigoare* și o *tablă alfabetică generală* de cestiunile și observațiunile tratate de autor, ceea ce va permite mânăuirea ei cu ușurință de d-nii Magistrați, avocați, administratori financiari, controlori fiscali, cum și de toți cei interesați,

Prețul unui exemplar, cuprinzând 412 pag. *legat flexibil* 5 lei.

Depozit la ziarul *Curierul Judiciar*, care servește la cerere ori ce cărți de drept.